

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **Celní jednatelství Zelinka s.r.o.**, se sídlem K Hrušovu 293/2, Štěrboholy, Praha 10, zast. JUDr. Janem Slunečkem, advokátem se sídlem Mírové nám. 48, Louny, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2019, č. j. 62 Af 53/2017 - 71,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2017, č. j. 14464-2/2017-900000-304.1, sp. zn. 193975/2016-530000-12. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 2. 2017, č. j. 3342-6/2017-530000-12, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 48 odst. 3 písm. b) zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „celní zákon“), neboť v celním prohlášení poskytla správci cla v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie nesprávný údaj (nesprávný popis zboží a zbožíový kód). Správní orgán I. stupně uložil stěžovatelce pokutu ve výši 200 000 Kč a rozhodl o zabránění zboží.

[2] Ke spáchání správního deliktu došlo za následujících skutkových okolností. Dne 15. 11. 2016 bylo pod zn. MRN 16CZ650000I7TC48W3 na návrh společnosti Menzies

Aviation (Czech), s. r. o. dočasně uskladněno zboží do dočasného skladu uvedené společnosti. Toto zboží bylo dopraveno do České republiky letecky ze Spojených arabských emirátů pro příjemce – společnost GLOBAL INVEST HOLDING Sp. z o. o. Stěžovatelka byla nepřímým zástupcem společnosti GLOBAL INVEST HOLDING Sp. z o. o. a také držitelkou „povolení zjednodušeného postupu schváleného odesílatele v tranzitním režimu za použití systému NCTS – 15CZ650000AR00018“; stěžovatelka tedy mohla v souladu s tímto povolením a za podmínek v něm uvedených propouštět zboží do tranzitního režimu bez jeho předložení celnímu úřadu. Dne 16. 11. 2016 zaslala stěžovatelka Celnímu úřadu Praha Ruzyně celní prohlášení, ve kterém navrhovala propuštění dovezeného zboží do režimu vnější tranzit. V celním prohlášení bylo v popisu zboží uvedeno: „*Mýdlo v ostatních formách; ostatní; Hand wash paste - 510 ks*“ a jako zboží kód byl uveden kód 34012090. Celní úřad Praha Ruzyně následně stěžovatelce sdělil, že provede kontrolu zboží. Kontrola byla provedena téhož dne (tj. 16. 11. 2016) v místě, kde se zboží skutečně nacházelo – tj. v dočasném skladu společnosti Menzies Aviation (Czech), s. r. o., nikoliv v dočasném skladu stěžovatelky. Při kontrole bylo zjištěno, že zboží neobsahovalo deklarované mýdlo, ale tabák do vodních dýmek v baleních po 1 kg, označených nápisem „*AL FAKHER MOLASSES*“, v celkovém množství 510 kg, kterému odpovídal zboží kód 240311.

[3] Veškeré dokumenty vztahující se k provedené kontrole a správnímu deliktu stěžovatelky postoupil Celní úřad Praha Ruzyně v souladu s § 53 odst. 1 celního zákona správnímu orgánu I. stupně, jenž se stěžovatelkou zahájil správní řízení, které vyústilo ve shora citované rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 200 000 Kč a zabránění uvedeného zboží (tabáku). Toto rozhodnutí žalovaný z pozice odvolacího orgánu potvrdil (viz výše).

II. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka správní žalobou, ve které uvedla, že při uvádění údajů do celního prohlášení vycházela z přepravních dokladů zboží. Zboží bylo podle názoru stěžovatelky sofistikovaně baleno do maloobchodního balení s označením „*Hand Wash Paste*“ a nebyl žádný důvod předpokládat, že se jedná o zboží jiné. Stěžovatelka dále uvedla, že neměla možnost prověřit, zda se jiná osoba nedopustila porušení svých povinností, a nemá finanční prostředky, ani nástroje k odhalování deliktů, resp. trestněprávní činnosti třetích osob. Orgány celní správy by tuto povinnost neměly přenášet na účastníky řízení, kteří jsou objektivně odpovědní za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení. Stěžovatelka dále uvedla, že na ní nebylo možno požadovat učinění žádných jiných právních jednání, kterými by zabránila uvedení nesprávného údaje. Povinnost prověřovat obsah každého balení dováženého zboží (tedy zboží otevřít a potencionálně i znehodnotit) by byla absurdní. Vynaložila tedy veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Správní orgány přitom podle názoru stěžovatelky k okolnostem vylučujícím její odpovědnost nepřihlédly. Závěrem namítala, že uložená sankce je zcela nepřiměřená.

[5] Krajský soud žalobu stěžovatelky s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že stěžovatelka vystupovala v pozici nepřímého zástupce společnosti GLOBAL INVEST HOLDING Sp. z o. o., tedy deklaranta jednajícího vlastním jménem.

pokračování

Podáním celního prohlášení se stala odpovědnou za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení. Odpovědnost za správní delikt podle § 48 odst. 3 písm. b) celního zákona je objektivní s možností liberace. Stěžovatelka byla držitelkou povolení zjednodušeného postupu schválného odesílatele, které obsahovalo také schválená místa nakládky, přičemž podle tohoto povolení mohla být tranzitní operace zahájena pouze v těchto schválených místech, která musela být stěžovateli přístupná. Před podáním celního prohlášení byla stěžovatelka povinna provést kontrolu nákladového prostoru dopravního prostředku a přijmout opatření k identifikaci zboží. Námitku ohledně povinnosti prověřovat každé balení vyhodnotil krajský soud jako nepřípadnou, neboť takovýto závěr správní orgány ve svých rozhodnutích ani neučinily. Za vynaložení veškerého možného úsilí nelze podle krajského soudu považovat to, že stěžovatelka vycházela z přepravních dokladů a že s ohledem na sofistikované balení nebyl důvod předpokládat jiný obsah zboží. Stěžovatelka nemusela předvídat páchaní trestné činnosti jinými osobami, mohla si však sama zajistit alespoň namátkovou kontrolu zboží. Dovezení předmětného zboží by navíc nemohlo být považováno za nelegální dovoz, neboť celní orgány byly o dovozu informovány, resp. všechny formalities celního řízení byly splněny, pouze údaje o zboží byly nesprávné. K otázce výše uložené pokuty krajský soud uvedl, že byla správními orgány náležitě odůvodněna za současného zohlednění všech zákonných hledisek; blíží se přitom spíše spodní hranici zákonného rozpětí.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Rozhodnutí krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností, v níž uvedla, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s tvrzením, že se stala obětí deliktu jiné osoby. Všechny okolnosti nasvědčovaly tomu, že došlo k nezákonnému dovozu či dokonce k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Pokud by totiž došlo k odhalení pachatele, mělo by to podstatný vliv na odpovědnost za tento delikt, což by se muselo odrazit ve výši sankce. Uložená pokuta ve výši 20 % je v situaci, kdy se stěžovatelka stala obětí trestného činu, nepřiměřená. Správní orgány se přitom o odhalení pachatele ani nepokusily. Na závěr stěžovatelka poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011 - 62, který se týkal rovněž celní věci, v níž byla uložena pokuta pouze ve výši 10 000 Kč.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka neuvádí novou argumentaci, pouze opakuje vlastní nespokojenost založenou na subjektivním vnímání skutkových okolností. Stěžovatelka se staví do role oběti, přičemž ani nezpochybňuje, že údaje v celním prohlášení uvedla nesprávné. Brojí tedy proti závěru, že byla za uvedení nesprávných údajů shledána odpovědnou. Odpovědnost za spáchaný správní delikt je však objektivní s možností liberace. Žalovaný dále odkázal na několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkajících se liberace, ze kterých vyplývá, že liberace je možná ve výjimečných situacích, je-li prokázáno provedení všech možných opatření vhodných k zabránění protiprávního stavu. Stěžovatelka je podnikatelem, který se dlouhodobě zabývá také zastupováním osob v celním řízení. Neposkytnutí správných údajů od obchodního partnera je otázkou jejich vzájemného soukromoprávního vztahu, nikoliv okolností ovlivňující odpovědnost za spáchaný správní delikt. Žalovaný vyjádřil také pochopení, že některé údaje skutečně stěžovatelka nemá jak ověřit. Co se však týče

samotného zboží, mohla jako deklarant využít svého práva zboží zkontrolovat. Je přitom držitelkou povolení schváleného odesílatele, vůči kterému se celní orgány vzdaly části svých procesních a kontrolních možností. O to větší důraz proto měla klást na zavedení vlastních kontrolních a preventivních mechanismů. Odhalení případného pachatele by na projednávanou věc nemělo dopad. K rozsudku Nejvyššího správního soudu, na který stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala, žalovaný uvedl, že se jednalo o rozdílný případ, se kterým není možné činit srovnání. Ve stěžovatelčině případě bylo přihlédnuto k recidivě i k tomu, že je prosperující právnickou osobou s dlouhodobou tradicí v oblasti zastupování v celním řízení, proto byla sankce uložena v citelnější výši; stále se však jedná o sankci při spodní hranici.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podstatou kasační stížnosti je naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 48 odst. 3 písm. b) celního zákona a přiměřenost uložené pokuty. V projednávané věci není sporu o stavu skutkovém. Stěžovatelka nenamítala, že by správci cla nesprávný údaj neposkytla. Pouze uváděla, že při posouzení odpovědnosti za spáchaný delikt nebylo dostatečně přihlédnuto k tomu, že se stala obětí trestného činu jiné osoby. V opačném případě by se podle názoru stěžovatelky odhalení pachatele projevilo ve výši uložené sankce.

[11] Nejvyšší správní soud na prvním místě uvádí, že odpovědnost za správní delikt podle § 48 odst. 3 písm. b) celního zákona je odpovědností objektivní. V souladu s čl. 15 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, se podáním celního prohlášení stává dotyčná osoba odpovědnou za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení. Pro posouzení odpovědnosti proto není podstatné, zda deklarující osoba o nepravdivosti uváděného údaje věděla, či nevěděla, neboť se jedná o odpovědnost bez ohledu na zavinění (není tedy vyžadována žádná z forem zavinění – ani úmysl, ani nedbalost). Podstatné je pouze to, zda deklarující osoba naplnila liberační důvod, kterým by se odpovědnosti za spáchaný správní delikt (resp. podle současné terminologie za přestupek) mohla zprostit. Tohoto typu odpovědnosti se však nelze zprostit odkazem na porušení povinnosti ze strany smluvního partnera (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 As 95/2016 - 64). K naplnění podmínek liberace nepostačuje ani samotná dobrá víra subjektu založená na dohodě mezi subjekty, tedy dobrá víra stěžovatelky v údaje uvedené v přepravních dokladech (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 5 A 110/2001 - 34, publ. pod č. 384/2004 Sb. NSS). Z judikatury vyplývá, že pokud zákon podmiňuje liberaci „úsilím“, je třeba vyjít z toho, že se jedná o aktivní

pokračování

činnosti směřující k zabránění porušení (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2013, č. j. 62 A 17/2012 - 101, publ. pod č. 2880/2013 Sb. NSS).

[12] V nyní projednávané věci však stěžovatelka neuvedla jediný druh opatření, který zavedla, aby se odpovědnosti za spáchaný delikt zprostila. V průběhu správního, jakož i soudního řízení pouze tvrdila, že na ní nebylo možno požadovat provádění kontroly každého balení dováženého zboží, protože by fakticky došlo k jeho znehodnocení. Nejvyšší správní soud k tomuto dodává, že jistě nelze požadovat kontrolu každého jednotlivého kusu dovezeného zboží, které stěžovatelka jako nepřímý zástupce převzala. Nic však stěžovatelce nebránilo v tom, aby provedla alespoň namátkovou kontrolu, která by mohla být právě oním opatřením, na základě kterého by se případně odpovědnosti za spáchaný správní delikt mohla zprostit. Je věcí stěžovatelky, jakým způsobem přistoupí k podáváním celních prohlášení, včetně toho, jak bude příp. kontroly obsahu dováženého zboží provádět. Pakliže však neučiní nic, čím by obsah dováženého zboží ověřila, tj. je zcela pasivní, nemůže se dovolávat toho, že vynaložila veškeré možné úsilí, které na ní bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

[13] Stěžovatelka dále namítala, že odlišný obsah zboží, než jaký měl být podle cestovních dokladů obsahem, zapříčinilo jednání jiné osoby, přičemž správní orgány se o odhalení pachatele ani nepokusily. V této souvislosti dále uvádí, že je za jednání třetí osoby postihována na principu objektivní odpovědnosti. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že ani případné odhalení pachatele, který tabák namísto mýdla do obalů určených pro mýdla zabalil, by na odpovědnost stěžovatelky nemělo žádný vliv. Jak je uvedeno výše, jedná se o odpovědnost objektivní, které se stěžovatelka může zprostit vynaložením veškerého možného úsilí (tj. aktivní činností), které na ní bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Stěžovatelka ovšem byla zcela pasivní, neprovedla žádnou kontrolu zboží, pouze odkazovala na neurčitou třetí osobu, která se podle jejího názoru měla dopustit deliktního jednání, či dokonce trestného činu.

[14] Nejvyšší správní soud nad rámec výše uvedeného připomíná, že „posouzení viny a případné uložení sankce v rámci správního trestání má čistě veřejnoprávní povahu a odehrává se výlučně ve vztahu státu a obviněného. Třetí osoba (ať již jiný obviněný, poškozený nebo jiná osoba) nemá subjektivní právo domáhat se zahájení řízení o správním deliktu s jiným subjektem nebo požadovat uznání jeho viny“ (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351). Jinak řečeno, nezahájí-li správní orgány řízení o správním deliktu s jinou osobou, nemůže tím být stěžovatelka dotčena na svých veřejných subjektivních právech, jak snad v kasační stížnosti naznačuje. Nadto skutečnost, že stěžovatelka o krocích správních orgánů směřujících ke zjištění pachatele deliktního jednání nevěděla či neví, neznamená, že správní orgány žádné takové kroky nečiní.

[15] K otázce odpovědnosti za spáchaný správní delikt proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány náležitě zjistily skutkový stav a z takto zjištěného stavu věci správně vyvodily odpovědnost za správní delikt, neboť stěžovatelka nenaplnila liberační důvod, kterým by se odpovědnosti za své jednání zprostila.

[16] Co se týče sankce uložené za daný správní delikt, stěžovatelka namítala, že výše uložené pokuty je v situaci, kdy se stala obětí deliktního jednání jiné osoby, nepřiměřená.

Poukázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011 - 62, s tím, že dle jejího názoru se s touto námitkou krajský soud dostatečně nevypořádal.

[17] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že za zjevně nepřiměřenou zpravidla nelze považovat pokutu uloženou ve 4 % zákonného rozpětí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS). To však neznamená, že by bylo možné předem pro všechny případy stanovit procentuální výši, v rámci které uložená pokuta nebude nikdy nepřiměřená (srov. rozsudek zdejšího soudu, ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 77/2012 - 46). Naopak vždy je nezbytné hodnotit konkrétní okolnosti případu.

[18] Z okolností nyní projednávané věci a z obsahu spisového materiálu však nelze dospět k závěru, že by uložená pokuta byla zjevně nepřiměřená. Stěžovatelce byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč; tedy 5 % z částky 4 mil. Kč a nikoliv 20 %, jak stěžovatelka nesprávně uváděla v kasační stížnosti. Jedná se sice o pokutu přesahující 4 % zákonného rozpětí, jak je však uvedeno výše, hranice 4 % není absolutní a vždy záleží na konkrétních okolnostech případu (v některých případech tedy může být zjevně nepřiměřená pokuta dosahující např. i jen 2 % zákonného rozpětí a naopak v odlišných případech nebude zjevně nepřiměřená ani pokuta ve výši např. 6 %).

[19] Správní orgán I. stupně se s výší uložené pokuty vypořádal na str. 13 a 14 svého rozhodnutí. Přihlédl přitom ke skutečnosti, že se stěžovatelka dopustila správního deliktu vlastní nedbalostí a formálním přístupem k plnění svých povinností (svou činnost vykonávala „od stolu“). Další skutečností, která byla zohledněna, je ta, že bylo dováženo vysoce zdanitelné zboží deklarované jako mýdlo. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 4 popsal konkrétněji, v čem je spatřována závažnost jednání stěžovatelky. Původně deklarované mýdlo totiž nebylo zatíženo žádnou celní sazbou a nepodléhá spotřební dani, zatímco tabák byl zatížen 74,90 % celní sazbou, jakož i spotřební daní, což jsou velmi významné okolnosti pro výpočet celního dluhu (v tomto konkrétním případě by podle žalovaného došlo ke zkrácení cla a daní o více než 1 mil. Kč). Žalovaný proto uvedl, že pokuta musí být uložena tak, aby ji stěžovatelka při svém podnikání reálně pocítila jako trest. V napadeném rozsudku se krajský soud zabýval přiměřeností uložené sankce v bodech 31 až 37. Dospěl přitom k závěru, že správní orgány uloženou sankci náležitě odůvodnily a přihlédly ke všem podstatným skutečnostem.

[20] Nejvyšší správní soud se s hodnocením přiměřenosti sankce také ztotožňuje. Pokuta ve výši 200 000 Kč se sice může jevit jako citelný zásah, rozhodně se však nejedná o pokutu nezákonnou. Stále se pohybuje spíše při spodní hranici zákonné sazby (srov. § 48 odst. 4 celního zákona), přičemž se svou výší nijak zásadně nevymyká obdobným případům. Velkou roli sehrála při jejím uložení závažnost jednání stěžovatelky, jež se zcela spolehla na obsah přepravních dokumentů, aniž by se o kontrolu dovezeného zboží alespoň pokusila.

[21] Pokud stěžovatelka poukazovala na případ, ve kterém byla jinému subjektu uložena pokuta ve výši 10 000 Kč (věc rozhodovaná Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 Afs 14/2011), je nutné přisvědčit žalovanému, že se jednalo o skutkově odlišnou věc, a to jak v samotném pachateli (kterým byla na rozdíl od stěžovatelky fyzická osoba),

pokračování

tak i v samotném správním deliktu (kterým bylo porušení povinnosti z důvodu propuštění zboží do navrhovaného režimu a uvedení nesprávného údaje v žádosti o vydání osvědčení o původu zboží – stěžovatel předložil k celnímu prohlášení certifikát FORM A č. EPB/569, u něhož se později ukázalo, že se jedná o falzifikát; tím došlo ke změně statusu zboží, znemožnění provádění celního dohledu a propuštění zboží na základě nesprávných údajů). V případě stěžovatelky se jednalo o uvedení nesprávného údaje v celním prohlášení týkajícího se samotného obsahu dovezeného zboží, aniž by stěžovatelka jakýmkoli způsobem obsah dováženého zboží prověřila. Dle stěžovatelkou podaného celního prohlášení mělo být do režimu vnější tranzit propuštěno zboží jiné, než jaké se v dovezených balících skutečně nacházelo (mýdlo namísto tabáku – tedy zboží, u nichž se celní sazba diametrálně liší). Stěžovatelka je přitom právnickou osobou, která se zastupováním osob v celním řízení již nějakou dobu zabývá. Z těchto důvodů je situace stěžovatelky odlišná od situace stěžovatele ve věci vedené pod sp. zn. 1 Afs 14/2011. Současně je nezbytné zdůraznit, že uloženou pokutu ve výši 10 000 Kč považoval Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 1 Afs 14/2011 za pokutu symbolickou.

[22] Závěrem považuje Nejvyšší správní soud za podstatné zdůraznit, že byť stěžovatelka již v žalobě namítala, že je sankce nepřiměřená, její moderaci nenavrhl. Aby však krajský soud mohl uloženou pokutu snížit, je dle § 78 odst. 2 s. ř. s. nezbytný mj. právě výslovný a včasný moderační návrh; ten stěžovatelka neučinila, pouze lpěla na svém tvrzení, že uložená sankce je nepřiměřená. Přestože se tedy může pokuta ve výši 200 000 Kč jevit stěžovateli vysoká, za této situace (tedy bez výslovného moderačního návrhu) krajský soud nemohl uloženou pokutu snížit. Rozhodování o výši uložených pokut za správní delikty (resp. za přestupky) se přitom děje ve sféře volného správního uvážení správního orgánu, do kterého je možné zasáhnout pouze za splnění předpokladů stanovených v § 78 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, publ. pod č. 2671/2012 Sb. NSS).

V. Závěr a náklady řízení

[23] Na základě všech shora uvedených skutečností Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu